

ГОЛОШ Наталія Костянтинівна
аспірантка ЛРІДУ НАДУ
ORCID 0000-0002-5077-0180

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВИЙ МЕХАНІЗМ УПРАВЛІННЯ ЗЕМЕЛЬНИМИ РЕСУРСАМИ В КОНТЕКСТІ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ

Досліджуються основні особливості організаційно-правового механізму управління земельними ресурсами з урахуванням змін, запроваджених відповідно до Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні. Обґрунтовується, що практична реалізація ефективного управління земельними ресурсами можлива за рахунок досконалості організаційно-правового механізму державного управління.

Ключові слова: земельні ресурси, управління земельними ресурсами, організаційно-правовий механізм, децентралізація, територіальна громада.

Постановка проблеми. Важливість управління земельними ресурсами не викликає сумніву. Цій проблематиці приділяється багато уваги з боку науковців, експертів, фахівців-практиків, політиків, але водночас в умовах децентралізації влади в країні виникає необхідність удосконалення організаційно-правового механізму управління земельними ресурсами. Під час децентралізації влади суттєво зріс вплив суспільства на прийняття управлінських рішень, зокрема й у сфері управління земельними ресурсами. За таких умов суб'єкт публічного управління повинен шукати шляхи забезпечення ефективного функціонування системи управління земельними ресурсами.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Механізми державного управління земельними відносинами в Україні досліджував В. Боклаг; проблематика організаційно-правового механізму розвитку публічного управління в контексті децентралізації в Україні висвітлюється в дослідженнях Н. Павлюк; В. Горлачук та О. Клименко досліджували управління земельними ресурсами об'єднаних територіальних громад у контексті децентралізації; Л. Приходченко визначив засади формування змісту організаційно-правового механізму забезпечення ефективності державного управління; С. Вавренюк досліджував організаційно-правовий механізм державного управління вищою освітою України; М. Андрієнко, А. Борисов, О. Черкасов визначили зміст організаційно-правового механізму державного управління пожежною безпекою об'єкта.

Мета статті полягає у висвітленні підходів до формування організаційно-правового механізму управління земельними ресурсами в умовах децентралізації.

Викладення основного матеріалу. Децентралізація часто є частиною політичних реформ, у межах яких центральні органи виконавчої влади делегують свої повноваження органам місцевого самоврядування. Світова практика визначає три типи децентралізації залежно від конкретних функцій, що передаються органами центральної влади:

1) адміністративна децентралізація передає відповідальність за адміністративні процедури;

2) політична децентралізація делегує виборчу та законодавчу владу на периферію;

3) фінансова децентралізація передає як ресурси, так і відповідальність за фінансування державних послуг. Децентралізовані підходи до управління в усіх сферах набувають усе більшої популярності [14].

Міжнародний досвід беззаперечно свідчить про те, що успішному становленню і розвитку системи публічного управління передусє децентралізація. Організаційно-правовий механізм публічного управління визначається як комплексне поняття, основною рисою якого є структурно-функціональна відкритість і доступність, що виявляється в розширенні структури управління за рахунок залучення організацій громадянського суспільства і інституцій правової держави, а також у забезпеченні функціональної відкритості для державних службовців, посадових осіб місцевого самоврядування і громадян як по управлінській вертикалі, так і на рівні горизонтальних управлінських зв'язків [9].

На думку Л. Л. Приходченко, практичне застосування організаційно-правового механізму державного управління є сукупністю:

- нормативно-правових актів, які сповна відображають взаємодію та причинно-наслідкові зв'язки різних елементів державного управління;
- методів, засобів, інструментів та технологій, які використовуються органами влади для досягнення цілей;
- матеріальних, фінансових, інформаційних ресурсів, соціального та організаційного потенціалу, що дають змогу ефективно функціонувати, розв'язувати складні соціально-політичні та економічні проблеми розвитку суспільства, усебічно враховувати інтереси громадян [10].

В. Гриневич у своєму дослідженні виділяє сутнісні ознаки децентралізації, що водночас є її основоположними принципами, а саме: незалежність від форми державного устрою; чітке законодавче розмежування функцій та повноважень між різними рівнями управління; цілеспрямований розвиток розгалуженої системи місцевого самоврядування; невтручання держави у сферу суверенних прав земель, областей, регіонів; подолання патерналізму внаслідок запровадження принципів діалогу і співпраці на різних рівнях соціального управління [5]. На нашу думку, саме на таких основоположних принципах децентралізації повинен формуватися сучасний організаційно-правовий механізм публічного управління земельними ресурсами.

Активізація процесів управління земельними ресурсами в умовах формування ринку землі в Україні має значний інтерес для дослідження, що являє собою проблему трансформації суспільних відносин, які складаються з приводу володіння, користування та розпорядження земельними ресурсами на основі ринкових методів господарювання та відповідно до концепції сталого розвитку, узгодження приватних і суспільних інтересів при прийнятті управлінських рішень [1].

Останніми роками у сфері управління земельними ресурсами відбувалася боротьба за повноваження щодо розпорядження земельними ресурсами державної та комунальної власності. Децентралізація вимагає нових організаційно-правових підходів до управління земельними ресурсами та економічного стимулювання з метою раціонального використання. Незважаючи на те що земельна децентралізація відбулась, наразі відсутні чіткі орієнтири щодо управління земельними ресурсами територіальної громади. На думку представників Продовольчої та сільськогосподарської організації (спеціалізоване агентство ООН), основні ініціативи зі сталого управління земельними ресурсами повинні розроблятися на основі принципу: отримання окремим господарюючим суб'єктом максимального економічного ефекту за умов встановлених соціально-екологічних обмежень [13].

Відповідно до Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні громада має вирішувати, яким чином їй розпоряджатися землею, а саме: передати в оренду; віддати під приватизацію; дати дозвіл на спорудження підприємства (промислового, логістичного,

рекреаційного) [8]. Очевидним є факт, що потреби мешканців територіальної громади повинні задовольнятися дієздатними органами місцевого самоврядування. Коли органи місцевого самоврядування відповідають за власні доходи, то земельні ресурси можуть стати важливим джерелом доходу. Розвиток територіальних громад у високорозвинених країнах світу має пряме відношення до «місцевого економічного розвитку». Насправді місцевий економічний розвиток є об'єктивним і складним багатогранним процесом, він стосується відносно завершеної суспільно-економічної одиниці, у якій виявляються всі сторони життєдіяльності суспільства. Розвиток територіальної громади визначається як процес перетворень та змін наявного стану суб'єкта у досконаліший стан з вищими параметрами якісних характеристик, які виникають як нагромаджений результат зростання відповідних кількісних показників [3].

Незважаючи на те що в Україні вже достатньо довго триває децентралізація влади, насправді органи місцевого самоврядування ще до кінця неспроможні вирішувати проблеми мешканців територіальної громади за рахунок отриманих земельних ресурсів. Для вирішення проблем конкретної територіальної громади є потреба у формуванні організаційно-правового механізму управління земельними ресурсами з урахуванням усіх принципів і засад децентралізації, загальнонаціональних та регіональних особливостей. Організаційно-правовий механізм управління земельними ресурсами – це безпосередній вплив на суспільні відносини щодо володіння, розпорядження та користування земельними ресурсами за допомогою управлінських інструментів з метою забезпечення надходжень до бюджету територіальної громади.

Організаційно-правовий механізм управління земельними ресурсами формується та функціонує в умовах тривалої земельної реформи, децентралізації та постійного пошуку оптимальної моделі. До організаційного складника механізму управління земельними ресурсами належить діяльність, спрямована на впорядкованість та узгодженість взаємозалежних елементів системи. Організаційно-правовий механізм управління земельними ресурсами в умовах децентралізації формується відповідно до принципів земельного законодавства України, передбачених ст. 5 Земельного кодексу України (ЗКУ):

- а) поєднання особливостей використання землі як територіального базису, природного ресурсу й основного засобу виробництва;
- б) забезпечення рівності права власності на землю громадян, юридичних осіб, територіальних громад та держави;
- в) невтручання держави в здійснення громадянами, юридичними особами та територіальними громадами своїх прав щодо володіння, користування і розпорядження землею, крім випадків, передбачених законом;
- г) забезпечення раціонального використання та охорони земель;
- д) забезпечення гарантій прав на землю;
- е) пріоритет вимог екологічної безпеки [7].

Завдання земельного законодавства України, визначене в ст. 4 ЗКУ, є регулювання земельних відносин з метою забезпечення права на землю громадян, юридичних осіб, територіальних громад та держави, раціонального використання та охорони земель. Організаційно-правовий аспект потребує запровадження законодавчого механізму реалізації основоположних принципів для здійснення завдання, передбаченого ст. 4 ЗКУ [7]. Основним завданням державної політики у сфері землекористування є забезпечення умов для ефективного й раціонального використання земель в інтересах задоволення потреб суспільства та громадян. Це можливо за умов визначення чітких орієнтирів земельної реформи, а саме: завершення реформування відносин власності на землю, створення сучасної організації системи обліку землі та нерухомості, кадастрової оцінки земель,

землепорядкування; удосконалення управління земельними ресурсами; збереження земельно-ресурсного потенціалу для майбутніх поколінь.

Державне управління використанням земельних ресурсів – це впорядкування процесу використання земель (відносин між землевласниками, землекористувачами, орендарями та органами влади) від імені держави завдяки суб'єктам управлінської діяльності шляхом реалізації управлінських функцій для досягнення сталого землекористування. Складовими частинами організаційного механізму державного управління використанням земельних ресурсів є цілі, завдання, принципи, методи, об'єкти управління, суб'єкти управління з їх функціональною діяльністю. Цілями державного управління використанням земельних ресурсів є запобігання негативним наслідкам використання земельних ресурсів у процесі управлінської діяльності (прийняття рішень). Завдання мають включати фінансове забезпечення заходів планування, прогнозування, організації раціонального використання та охорони земель, підвищення ефективності державного управління.

Реалізація адміністративно-правових методів у сфері землекористування потребує послідовності та наступності управлінських рішень. Реорганізація управлінських підрозділів не сприяє ефективному управлінню. Унаслідок законодавчих прогалин не виконується управлінська функція планування; не мають механізму реалізації повноваження місцевих державних адміністрацій щодо координації діяльності у сфері земельних відносин; не працює мотиваційний механізм економічного стимулювання раціонального використання й охорони земель.

Врегулювання відносин щодо надання земельних ділянок в оренду в населених пунктах має здійснюватися лише на відкритих земельних аукціонах, що сприяло б прозорості діяльності органів влади та запобігало проявам корупції при передаванні в оренду земельних ділянок. Зі збільшенням порушень земельного законодавства зростає значення контролю за використанням земель, якому підлягають усі без винятку установи, організації, органи влади та громадяни. Виникає необхідність посилення контролю за відповідністю один одному нормативно-правових актів, забезпечення достатньої чисельності інспекторського складу та належного матеріально-технічного й фінансового їх забезпечення.

Потребують опрацювання нормативно-правові засади діяльності органів місцевого самоврядування в частині визначення механізму здійснення самоврядного контролю за використанням земель. Перехід до раціонального землекористування можливий за умов комплексного планування використання земельних ресурсів з урахуванням екологічних, соціальних та економічних аспектів, права приватної та суспільної власності. Особливість комплексного планування полягає в тому, що його цілі відповідають ідеям сталого розвитку щодо задоволення потреб у природних ресурсах сучасних і майбутніх поколінь.

Основні засоби комплексного планування: на державному рівні – розробка відповідної політики, перегляд механізмів правового регулювання, розробка систем обробки та аналізу даних про землекористування й земельні ресурси; на регіональному та місцевому рівнях – запровадження програмно-цільового підходу. Підвищенню ефективності державного управління сприятиме: законодавче забезпечення завершення земельної реформи; посилення відповідальності за псування і забруднення земель; формування системи стратегічного планування, визначення чітких орієнтирів державної політики; чіткий розподіл управлінських функцій між рівнями та органами управління, обов'язковість економічного обґрунтування управлінських рішень, оптимізація плати за забруднення земель; завершення інвентаризації земель; створення підсистем державного оцінювання земельних ділянок та механізмів моніторингу. Організаційний механізм управління використанням земельних ресурсів може бути вдосконалений завдяки реалізації функції контролю на рівні органів місцевого самоврядування шляхом

запровадження положень про самоврядний контроль, що дасть змогу забезпечити уникнення безконтрольного використання земель, сприятиме надходженням до місцевого бюджету, сталому використанню земельних ресурсів та ефективній взаємодії органів державної влади й місцевого самоврядування [2].

Суб'єктами права комунальної власності на землю є територіальні громади. Відповідно до ч. 1 ст. 83 ЗКУ комунальною власністю є «землі, які належать на праві власності територіальним громадам сіл, селищ і міст» [7]. Визначення поняття територіальної громади, її правосуб'єктність, основні функції та повноваження, у тому числі правочинності власності, а також умови й порядок їх здійснення закріплені в Законі України «Про місцеве самоврядування в Україні». Згідно зі ст. 1 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», територіальна громада – це жителі, об'єднані постійним проживанням у межах сіл, селищ і міст, що є самостійними адміністративно-територіальними одиницями, або добровільне об'єднання жителів кількох сіл, що мають єдиний адміністративний центр [16]. Історичний характер розвитку управлінської науки свідчить, що ефективний процес управління може здійснюватися тільки за умови законодавчого та нормативно-методичного забезпечення. Кожне рішення або дія, спрямовані на використання й охорону землі, мають ґрунтуватися на законах і підзаконних актах, нормативно-методичних розробках.

В умовах ринкової економіки в системі управління земельними ресурсами повинно витримуватися співвідношення «управління – право», закладене в концепцію розвинутих країн світу. Воно виражається формулою управління як засіб реалізації права, а не навпаки – право як інструмент управління, що спричинило породження великої відомчої нормотворчості, яка підлаштувала під себе закони. Це призвело до того, що з одного й того самого питання приймалися різні управлінські рішення залежно від відомчої належності того або іншого підприємства, організації, установи, часто заперечуючи одне одного [12, с. 175].

Організаційно-правовий механізм державного регулювання земельних відносин передбачає:

- 1) розроблення та вдосконалення законодавчої бази;
- 2) розроблення та вдосконалення підзаконних актів;
- 3) розроблення та прийняття концепцій, стратегій, державних цільових програм;
- 4) підготовка та внесення пропозицій щодо формування державної політики у сфері регулювання земельних відносин, використання, відтворення, охорони та проведення моніторингу земель, ведення державного земельного кадастру, здійснення землеустрою, встановлення меж області, району, міста, району в місті, села і селища та проведення земельної реформи [12, с. 175].

За даними Національного інституту стратегічних досліджень, земельні конфлікти почастишали у 2018 р. після того, як розпочався процес передачі об'єднаним територіальним громадам (ОТГ) земель сільськогосподарського призначення поза межами населених пунктів. Наразі ці конфлікти є не стільки внутрішніми, скільки розгортаються між громадами, з одного боку, та районною владою й органами Держгеокадастру – з іншого. Водночас земельні суперечки цілком можуть виникати між сусідніми ОТГ або ж усередині них, а також між громадами та іншими зацікавленими сторонами, наприклад суб'єктами господарювання. Для попередження цього типу конфліктів необхідним є законодавче врегулювання повноцінної передачі громадам земель поза межами населених пунктів із чітким визначенням повноважень органів місцевого самоврядування та порядку здійснення передачі [6].

В. Горлачук, О. Клименко стверджують, що в умовах децентралізації владних повноважень, у тому числі у сфері регулювання земельних відносин, не повинна

відбутися просто передача повноважень у сфері земельних відносин з регіонального до територіального рівня. Держава повинна вжити заходів щодо поширення публічного контролю за користуванням, володінням, розпорядженням та охороною земель, а також держава має право планувати та регулювати використання землі як один зі своїх найбільш важливих ресурсів таким чином, щоб зростання міських і сільських поселень базувалося на всебічному плані використання земель [4]. Зауважимо, що держава не тільки має право, а й, що не менш важливо, зобов'язана в особі центральних державних органів у сфері управління земельними відносинами формувати державну політику та здійснювати контрольню-наглядову функцію щодо управління земельними ресурсами.

Міжнародна практика, а останнім часом і досвід успішних вітчизняних громад дозволяють встановити базовий набір інструментів сприяння економічному розвитку, застосування яких належить до компетенції громад і має дозволити їм на практиці реалізувати можливості, які надає децентралізація. Принагідно слід зазначити, що зміцнення спроможності та розширення повноважень ОТГ слід розглядати як необхідний та конче важливий, проте лише один з багатьох складників державної політики регіонального розвитку [6]. Удосконалення управління земельними ресурсами повинно здійснюватися в законодавчому, організаційному та економічному напрямках за умови об'єднання зусиль усіх гілок та органів влади шляхом конститутційного регулювання суспільних відносин у сфері земельних відносин.

Висновки. Впровадження модернізованого організаційно-правового механізму управління земельними ресурсами забезпечить теоретичну та практичну основу для розвитку системи управління земельними ресурсами, підвищення її продуктивності та вирішення наявних проблем в умовах децентралізації публічної влади. Перехід до децентралізації державної влади управління земельними ресурсами – це цілий комплекс суттєвих змін, постійне вдосконалення та робота над недоліками, що виникають під час реалізації отриманих повноважень та вирішення соціально-економічних питань територіальної громади. Держава, передаючи у власність територіальної громади земельні ресурси та повноваження щодо них, повинна залишати за собою право суворого контролю на всіх рівнях адміністративного управління: національному, регіональному та місцевому.

Зміст організаційно-правового механізму державного управління повинен відповідати вимогам часу та відрізнятися залежно від сфери його застосування. Сучасне розуміння сутності формування організаційно-правового механізму управління земельними ресурсами однозначно повинно відбуватися через визначення ознак ефективності (індикативність, практична орієнтація, стимулювання тощо), що визначатимуть характер розвитку територіальної громади. На нашу думку, тільки з урахуванням такого підходу можна очікувати соціально-економічний розвиток територіальної громади за рахунок управління земельними ресурсами.

Список бібліографічних посилань

1. Боклаг В. А. Механізми державного управління земельними відносинами в Україні. *Вісн. нац. ун-ту цивільного захисту України. Сер. «Державне управління»*. 2014. Вип. 2. С. 40 – 48.
2. Ботезат О. П. Державне управління використанням земельних ресурсів України: дис. ... канд. наук з держ. упр.: 25.00.02. Запоріжжя, 2011. 228 с.
3. Васильченко Г., Парасюк І., Єременко Н. Планування розвитку територіальних громад: навч. посіб. для осіб місцевого самоврядування. Київ: ВІ ЕН ЕЙ, 2015. 256 с.
4. Горлачук В., Клименко О. Управління земельними ресурсами об'єднаних територіальних громад у контексті децентралізації. *Агросвіт*. 2019. № 20. С. 56 – 63.
5. Гриневич В. Децентралізація влади як складова політичної реформи в Україні: питання концепції та ідеології. *Актуальні проблеми державного управління*. 2014. № 1(57). С. 16 – 19.

6. Жаліло Я. А., Шевченко О. В., Романова В. В. Децентралізація влади: порядок денний на середньострокову перспективу: аналіт. доп. Київ: НІСД, 2019. 192 с.
7. Земельний кодекс України / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2768-14#Text>.
8. Концепція реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні: розпорядження Кабінету Міністрів України від 1 квіт. 2014 р. № 333-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/333-2014-p>.
9. Павлюк Н. В. Організаційно-правовий механізм розвитку публічного управління у контексті децентралізації в Україні: дис. ... канд. наук з держ. упр.: 25.00.02. Львів, 2018. 312 с.
10. Приходченко Л. Л. Організаційно-правовий механізм забезпечення ефективності державного управління: теоретико-методологічні засади. *Теорія та практика державного управління*. 2009. № 1(24). С. 59 – 65.
11. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21 трав. 1997 р. № 280/97-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80#Text>.
12. Шарий Г. І., Тимошевський В. В., Міщенко Р. А., Юрко І. А. Управління земельними ресурсами: навч. посіб. Полтава, 2019. 175 с.
13. Food and Agriculture Organization (n. d.). *Land Policy*. Retrieved from <http://www.fao.org/land-water/land/land-governance/land-policy/en>.
14. Meinzen-Dick, R., Gregorio, M., & Dohrn, S. (2008). Decentralization, pro-poor land policies, and democratic governance. *CAPRI Working Paper*, 80, 1 – 36. doi: 10.2499/CAPRIWP80.

List of references

1. Boklah V. A. Mekhanizmy derzhavnoho upravlinnia zemelnymy vidnosynamy v Ukraini. *Visn. nats. un-tu tsyvilnoho zakhystu Ukrainy*. Ser. «Derzhavne upravlinnia». 2014. Vyp. 2. P. 40 – 48 [in Ukrainian].
2. Botezat O. P. Derzhavne upravlinnia vykorystanniam zemelnykh resursiv Ukrainy: dys. ... kand. nauk z derzh. upr.: 25.00.02. Zaporizhzhia, 2011. 228 p. [in Ukrainian].
3. Vasylychenko H., Parasiuk I., Yeremenko N. Planuvannia rozvytku terytorialnykh hromad: navch. posib. dlia osib mistsevoho samovriaduvannia. Kyiv: VIEN EI, 2015. 256 p. [in Ukrainian].
4. Horlachuk V., Klymenko O. Upravlinnia zemelnymy resursamy obiednanykh terytorialnykh hromad u konteksti detsentralizatsii. *Ahrosvit*. 2019. № 20. P. 56 – 63 [in Ukrainian].
5. Hrynevych V. Detsentralizatsiia vlady yak skladova politychnoi reformy v Ukraini: pytannia kontseptsii ta ideologii. *Aktualni problemy derzhavnoho upravlinnia*. 2014. № 1(57). P. 16 – 19 [in Ukrainian].
6. Zhalilo Ya. A., Shevchenko O. V., Romanova V. V. Detsentralizatsiia vlady: poriadok denniy na serednostrokovu perspektyvu: analit. dop. Kyiv: NISD, 2019. 192 p. [in Ukrainian].
7. Zemelnyi kodeks Ukrainy / Verkhovna Rada Ukrainy. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2768-14#Text> [in Ukrainian].
8. Kontsepsiia reformuvannia mistsevoho samovriaduvannia ta terytorialnoi orhanizatsii vlady v Ukraini: rozporiadzhennia Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 1 kvit. 2014 r. № 333-r. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/333-2014-r> [in Ukrainian].
9. Pavliuk N. V. Orhanizatsiino-pravovyi mekhanizm rozvytku publichnoho upravlinnia u konteksti detsentralizatsii v Ukraini: dys. ... kand. nauk z derzh. upr.: 25.00.02. Lviv, 2018. 312 p. [in Ukrainian].
10. Prykhodchenko L. L. Orhanizatsiino-pravovyi mekhanizm zabezpechennia efektyvnosti derzhavnoho upravlinnia: teoretyko-metodolohichni zasady. *Teoriia ta praktyka derzhavnoho upravlinnia*. 2009. № 1(24). P. 59 – 65 [in Ukrainian].
11. Pro mistseve samovriaduvannia v Ukraini: Zakon Ukrainy vid 21 trav. 1997 r. № 280/97-VR. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80#Text> [in Ukrainian].
12. Sharyi H. I., Tymoshevskiy V. V., Mishchenko R. A., Yurko I. A. Upravlinnia zemelnymy resursamy: navch. posib. Poltava, 2019. 175 p [in Ukrainian].
13. Food and Agriculture Organization (n. d.). *Land Policy*. Retrieved from <http://www.fao.org/land-water/land/land-governance/land-policy/en> [in English].

14. Meinzen-Dick, R., Gregorio, M., & Dohrn, S. (2008). Decentralization, pro-poor land policies, and democratic governance. *CAPRI Working Paper, 80*, 1 – 36. doi: 10.2499/CAPRIWP80 [in English].

GOLOSH Nataliia

Postgraduate Student, Lviv Regional Institute of Public Administration,
National Academy for Public Administration under the President of Ukraine

ORGANIZATIONAL AND LEGAL MECHANISM OF LAND RESOURCE MANAGEMENT IN THE CONTEXT OF DECENTRALIZATION OF POWER IN UKRAINE

During the decentralization of power, the influence of society on managerial decision-making, including in the field of land resource management, increased significantly. Under such conditions, the public management entity should look for ways to ensure the effective functioning of the land resource management system.

The purpose of this article is to highlight the approaches to the creation of an organizational and legal mechanism for land resource management in the context of decentralization.

To solve the problems of a specific territorial community, there is a need to create an organizational and legal mechanism for land resource management, taking into account all the principles and foundations of decentralization, national and regional characteristics. The organizational and legal mechanism of land resource management is a direct impact on public relations as to the ownership, disposal and use of land resources using management tools to ensure revenues to the budget of the territorial community. The organizational component of the land resource management mechanism includes activities that are aimed at ordering and consistency of interrelated elements of the system.

The modern understanding of the essence of the creation of the organizational and legal mechanism of land resource management should unambiguously take place through the definition of performance indicators that will determine the nature of the development of the territorial community. Only taking into account this approach we can expect socio-economic development of the territorial community through land resource management.

Key words: land resources, land resource management, organizational and legal mechanism, decentralization, territorial community.

Надійшла до редколегії 03.12.20